

O.... kinderen.... kinderen.... als ze kwamen in tijden van nood
....wat waren ze welkom. Hoe gaat Sijtjes hart en zucht om steun
naar hen uit.

Sijtje loopt tusschen de boomenrij en het slootje. Ze hield er anders
van langs het water te slenteren. Het zou ook nu bijna prettig zijn, denkt
ze, als ze de zwaarte van haar lichaam niet mee te dragen had. Ze voelt
zich zoo moe, dat ze tasch en paraplu wel zou willen laten vallen, om zelf
neer te glijden in het gras.... En dan wegdroomen.... en uitrusten.
Ze zou het liefste voorover willen liggen op een wei, haar moe gezicht
verstoppert in koel gras en dan zacht schreien.... uitschreien.

Onder het brugje van den singel glijdt een schuit. Sijtje benijdt den
man, die er in staat. Eén dag, van zijn rustig leven boven het donkere
koele water zou ze willen ruilen met haar jachtend voortjagen.

De platanen hebben zich arm-, nog niet leeggeschud; de iepen zijn
heelemaal kaal. De blaren ritselen en ruischen over de straatsteenen,
droog en bruin als schilfers van beukennoten. In de goten langs de trottoirs
liggen ze tot bruine heuveltjes bijeengewaaid. Sijtje sloft er door, zonder
haar voeten op te lichten. Ze is zóó moe, er komt nooit een eind aan deze
moeheid. Ze staat er mee op en gaat er mee naar bed.

Er is nog niemand in school, ook Verbaan en Hester niet. De gangen
en de lokalen liggen uitgestorven; het leven is er uit gebluscht. De school
is één groot kil mausoleum. Sijtje gaat kijken in den tuin, of er nog bloemen
uit zijn. Ook de sterke dahlia's zijn bevroren. Het loof hangt zwart en
slap neer.

Het luikje van den luchtkoker klept telkens open. De doffe slaagjes
hinderen Sijtje, maar ze heeft geen besef, er iets tegen aan te zetten.

De wind woelt in den kruin van de kastanje; het nest van de houtduif
is heelemaal zichtbaar en wiegt de beide jongen heen en weer. Het kastanje-
loof is verschrompeld tot bruine peulen. De populieren in den bewaar-
schooltuin hellen sterk over en de vlier sliert zijn kale armen in wanhoop
over de bevroren bedden. De daken van de huizen aan den overkant
zijn grijze steenpyramiden, zonder kleur of fleur. Er is een lichtgat in den
hemel, waar alle wolken heentrekken. Nu is de lucht weer toe. Het lokaal
is kleurloos als het weer; de dagen gaan voor Sijtje dof en doodsch. Het
woest en opstandig verdriet van de eerste dagen vol vergeefschen hopen is
overgegaan in een knagend verlangen, dat haar steeds bijblijft en dat
haar zieleleven sloopt. Als ze het geroffel van de kindervoetjes hoort in
de gangen en op de trappen en het geraas als een aangroeienden storm,
komt er een angst over haar. Ze kan de klas niet aan, het is een kolos,
een onhandelbaar beest, dat ze leiden moet en waar ze geen raad mee weet.
Ze ziet de kinderen als een haar vijandige compacte massa, waar tegen